

lang Afstand. For at undgaa ham drejede hun ud til Siden, — hun havde en Slags Vandskræk for dette store Kraftmandfolk med det utrættelige Kænguru-Smil. Men Generalkonsulen havde allerede opdaget dem og styrede lige løs paa hende.

»*Bon giorno! Bon giorno, Signorina!* De har vel set den Genopstandne?»

»Hvem?»

»Godsejer Dihmer naturligvis! Vidste De ikke, at han var kommen? Det er ikke en halv Time siden han gik herfra. Jeg havde forresten nær ikke kendt ham igen. Han har lagt sig Fuldsæk til og ligner grangivelig en forvist Russer direkte undsluppet fra Siberien.«

Jytte havde et Øjeblik været fuldstændig borte, men Generalkonsulens familiære Tone fik hende hurtigt til at samle sig. Uden at sige et Ord vendte hun sig fra ham og gik tilbage den samme Vej hun var kommen for at naa tilbage til Moderen. Da den unge Hr. Mohn vilde ledsage hende, frabad hun sig venligt men meget bestemt ethvert Følgeskab.

Fru Abildgaard og den amerikanske Oberstfrue var bleven staaende ovenover Trappen til Baadhavnen for at se paa nogle halvnøgne Unger, der sprang omkring paa de solhede Sten. Da Jytte naaede dem, stak hun stiltiende sin Haand ind under Moderens Arm; og nu fulgtes de alle tre